

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Ув 392/06
19.03.2008. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Олге Ђуричић, председника већа, Обрада Андрића и Томислава Медведа, чланова већа, са саветником Надеждом Николић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиље мал. НН, коју заступа мајка АА, ради поништаја решења туженог Војне поште аа, Одељења за стамбене послове – Правни одсек, Уп-2 број 78-2/03 од 28.03.2003. године, у предмету стамбеном, у нејавној седници већа одржаној дана 19.03.2008. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ ОДБИЈА.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је, жалба тужиље изјављена против решења Војне поште 1313 Београд, Одсек за стажирање Уп-1 број 5308-7/2000 од 26.11.2002. године, којим је поништено решење ВП аа Уп-1 бр. 5308-2/2000 од 12.12.2000. године, како је то наведено у ставу првом диспозитива решења, а ставом другим диспозитива одбијен је захтев тужиље за давање стана у закуп на неодређено време заведен под Уп-1 бр. 5308-6/2000 од 19.11.2002. године и од 31.10.2000. године.

Тужиља тужбом, коју је поднела Врховном војном суду, оспорава законитост решења туженог органа и предлаже да се оно поништи. У тужби наводи да је утуженим решењем повређен закон на њену штету из разлога што по разводу родитеља није престала да буде члан породичног домаћинства покојног оца ББ, па стога сматра да има право на доделу одговарајућег стана у Гарнизону аа. Указује и на то и да је првостепени орган погрешно поступио када је поништио своје решење од 12.12.2000. године, при чему се није позвао на одређена правна средства на основу којих је извршио поништај наведеног решења.

У одговору на тужбу тужени орган остао је при разлозима из оспореног решења и предложио да се тужба одбије.

Врховни суд Србије је дана 21.11.2006. године, преузео нерешене предмете Врховног војног суда који се односе на управне спорове покренуте пред Врховним војним судом до 31.12.2004. године, међу којима и предмет Уп. 914/03, који је заведен код овог суда под бројем У-В. 392/06.

Након разматрања списка предмета, оцене навода тужбе и оспореног решења Врховни суд Србије је нашао да је тужба неоснована.

По оцени суда правилно је тужени орган поступио када је одбио жалбу тужиље, налазећи да је првостепени орган у извршењу пресуде Врховног војног суда Уп. бр. 1262/02 од 24.10.2002. године, као и по захтеву тужиље од 19.11.2002. године донео законито решење. Ово са разлога што из доказа у списима предмета произлази да није спорно да је након развода брака између АА, мајке тужиље и ББ сада покојног – оца тужиље, тужиља као малолетно дете поверена на даље чување, старање и васпитање мајци, као и да по разводу брака није постојала заједница живота између ћерке и оца, због чега је тужиља

престала да буде члан породичног домаћинства ББ који је носилац права на стан. Стога у смислу члана 5. став 2. тачка 3. а у вези члана 8. став 1. тачка 4. и члана 14. став 2. Правилника о начину, критеријумима и мерилима за давање станова у закуп и додељивање стамбених зајмова за решавање стамбених питања запослених у СМО и ВЈ („СВЛ“ бр. 20/02), на које одредбе се правилно позвао тужени орган у оспореном решењу, тужила нема право на стан у закуп на неодређено време, по основу утврђеног права њеног оца ББ, који је погинуо 19__ године, како су то правилно оценили органи у поступку.

Суд је ценио наводе изнете у тужби да је првостепени орган погрешно поступио када је у ставу првом диспозитива решења поништио своје решење од 12.12.2000. године, без позивања на одређена правна средства, па је нашао да оваквим поступањем првостепеног органа није повређен закон на штету тужиле. Првостепени орган је поништио решење од 12.12.2000. године, које решење је већ поништено пресудом Врховног војног суда Уп. бр. 1262/02 од 24.10.2002. године, а из разлога што је донето на основу прописа који су одлуком Савезног уставног суда оглашени неуставним и стављени ван снаге, па није требало поново поништавати то исто решење, већ само одлучити о захтеву тужиле за доделу стана како је то учињено ставом другим диспозитива првостепеног решења. Међутим са изнетих разлога, Врховни суд Србије је оценио да овај пропуст не доводи у питање законитост решења донетих у поступку.

Са изнетих разлога, Врховни суд Србије је нашао да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиле, па је, на основу члана 41. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ

дана 19.03.2008. године, У-В. 392/06

Записничар, Председник већа-судија,

Надежда Николић, с.р. Олга Ђуричић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

РС